MIELIPIDE

Varma tieto: Hevosen ja lehmän lanta on eilen syötyä ruohoa. **TOTEAMUS TEKSTIVIESTIPALSTALLA**

LUKIJALTA

Kuluttajako tuottajan ainoa ystävä?

Kuluttajana seuraan kotimaisen ruuantuotannon tilannetta tarkkaan ja olen jo pitkään ollut harmistunut tavasta, jolla tuottajien työtä tunnutaan aliarvostettavan niin päättäjien, tukkujen, kauppaketjujen kuin teurastamoiden ja markkinoidenkin puolelta. Tuottaja pistetään monelta taholta puun ja kuoren väliin, ja yhä useampi tekee raskaan päätöksen lopettamisesta tai palaa loppuun.

Suoramyynnin, maalaiskauppojen ja ruokapiirien lisääntyminen sekä kiinnostus lähiruokaan kertovat selkeää tarinaa siitä, etten ole kuitenkaan ainoa radikaali, joka mielellään jättäisi tuottajia orjuuttavat väliportaat palkkiotta. Pörssiin kuluttajan ei ole niinkään helppo vaikuttaa, mutta ruokaa voi aina ostaa suoraan.

Suoramyynnillä on vain hyviä puolia kuluttajan näkökulmasta: ruoka on kotimaista, tuoretta ja usein lisäaineetonta, vuodenaikojen rytmi näkyy kausiruoassa, suhde ruokaan ja luontoon on luonnollisempaa ja tuottajan tunteminen auttaa arvostamaan työnpanosta. Lähiruoka vähentää myös ruokakilometrejä ja kohentaa paikallista taloutta.

Tuottajan on elinkeinonsa vuoksi oltava tarkkana, mistä eurot tulevat. Suoramyynnissä kate on parempi ja siinä saa olla oma herransa ja rouvansa. Yhä useampi tuottaja sanoo siirtyneensä luomuun ja lähiruoan tuottamiseen nimenomaan taloudellisista syistä.

On myös sääli, että suuret osuuskunnat ovat vieraantuneet perinteisestä arvopohjastaan.

Kenties tuottajien kannattaisikin lyöttäytyä yhteen ja perustaa vanhanajan osuuskuntia, joissa oma-apu, yhteistyö ja periaatteet ovat vielä arvossaan.

Mutta riittääkö aika pelastamaan kotimaisen ruuantuotannon? Nyt puhutaan enää vain kuukausista, ja joissakin yksittäistapauksissa vain viikoista, ennen kuin kotimainen (lihan) tuotanto lakkaa. Tuntuu, että kuluttaja on ainoa, joka kuulee tuottajan hätähuudon.

Maa- ja metsätalousministeriö on päättänyt ajan hermolla lähteä tukemaan ruokapiirien valtakunnallista verkottamista kampanjoimalla. Se on hieno aloite, mutta tilanteen vakavuus vaatii järeämpiäkin keinoja.

Paikallisten tuottajien kanssa jutellessa on pohdittu myös seuraavia keinoja: tarvitaan parempia mahdollisuuksia maantieteellisesti pienempään ketjuun ja kiertoon, tila- ja pienteurastamoiden paluuta (myös mobiiliteurastamot kannatettava idea), suoramyynnin byrokratian vähentämistä ja suoramyyntimäärien kasvattamista. Myös eläinlääkärien toimintaan on tarjottu rakentavia ehdotuksia.

Tuottajilla on siis kotimaisen ruoantuotannon ja oman elinkeinonsa pelastamiseksi paljon ideoita, joihin kannattaa ripeästi reagoida.

Yhteistyö yli erilaisten rajojen on ainoa keino, joilla pikkuruinen Suomi voi tulevaisuudessakin pysyä maatalousmaana.

Anne Bland
Maaseutu- ja erävihreät ry
Huittinen

Nuorten pikavelkaantuminen pysäytettävä

Armeijan harmaisiin astui viime viikolla 14 000 asevelvollista. Samaan aikaan uutisoitiin, että puolustusvoimien sosiaalihuolto on kiinnittänyt huomiota varusmiesten ylivelkaantumiseen, johon syynä ovat pikavipit.

Puolustusvoimien henkilöstöpäällikön Antero Karumaan haastattelulausunnon mukaan ylivelkaantuminen on tuottanut isänmaan toivoille ”tavattomasti tuskaa”, eikä ongelmista selvitä päivärahoilla. Karumaa totesi lisäksi, että pahimmillaan pikavipeistä voi seurata väkivaltaista velkojen perimistä.

Suomessa pikavipit on melko tuore ilmiö. Ensimmäiset pikavippiyritykset rantautuivat maahan viime vuosikymmenen puolivälin paikkeilla. Meillä toimikin viime vuoden päättyessä kahdeksankymmentä rekisteröityä alan yritystä.

Suomalaisilla oli vuoden lopussa yhteensä hieman yli 1,4 miljoonaa pikavippiä, joita oli noin 322 miljoonan euron arvosta.

Pikavipit ovat nuorten suosiossa, jotka käyttävät tekstiviestitse hankittavia lainaeuroja heräte- ja viihdeostoksien rahoittamiseen. Viime vuoden aikana keskimääräinen pikavippisumma nousi kolmellakymmenellä eurolla ja oli joulukuussa 243 euroa. Tilastot kertovat myös karua kieltään siitä, kuinka velkomustuomioiden määrä on muutaman vuoden aikana monikymmenkertaistunut.

Pikavipit ovat helppoa lainarahaa. Nuoret rahanlainaajat eivät välttämättä mieti sitä, mitkä ovat lainanotosta lopulta kertyvät kulut. Korko- ja muut kulut voivat nousta pahimmillaan kymmeniin prosentteihin lainapääomasta. Vippivelka voi kulujen kanssa kasvaa niin suureksi, ettei nuori pystykään lyhentämään summaa opintotuellaan tai puolustusvoimien päivärahoilla.

Kaksikymppiset nuoret ovat herkässä iässä ottaessaan ensimmäisiä itsenäisiä askelia elämänpolulla. Nuoret joutuvat kohtaamaan yhteiskunnan velvoitteet ja luomaan sosiaalisia suhteita, joten heillä on elämässään runsaasti paineita. Siksi tuota taakka ei tarvitsisi kasvattaa pikavippien luomilla velkapaineilla.

Köyhyys ja ylivelkaantuminen ovat jo nyt vakavia nuoria koskettavia ongelmia, joiden seurauksena maan tulevaisuuden sukupolvi voi ajautua pahimmillaan pitkään syrjäytymisen kierteeseen. Ei ole yhteiskunnan kannalta edullista suosia pikavippiliiketoimintaa, joka vain pahentaa velkaongelmia.

Suomessa pitää kiinnittää huomiota nuorten talousosaamisen vahvistamiseen. Siksi esimerkiksi peruskoulussa ja toisen asteen oppilaitoksissa voitaisiin lisätä oman talouden hallintaan ja rahankäyttöön liittyvää opetusta, jotta esimerkiksi tulevaisuussukupolven ylivelkaatuminen saadaan pysäytettyä ja ongelmat kitkettyä. Tässä työssä koulut, järjestöt ja finanssielämä – miksei myös puolustusvoimat – voisivat yhdistää voimiaan ja tehdä yhteistyötä. Tavoite on yhteinen.

Aki Haaro
Nuorisosäätiön asiamies
Sipoo

MARKKU VUORIKARI

Puolustusvoimien sosiaalihuolto on kiinnittänyt huomiota varusmiesten ylivelkaantumiseen, kirjoittaa Aki Haaro.

Turkisalan työllistävyydestä

Taina Haarahiltunen kirjoitti Maaseudun Tulevaisuuden Vierasyliössä 18.7., että Eläinsuojeluliitto Animalian ja muiden järjestöjen koordinoimaa kansalaisaloitetta turkistarhauksen kieltämiseksi perustellaan väärin tiedoin. Haarahiltusen väite ei pidä paikkaansa.

Haarahiltunen piti järjestöjen antamia tietoja turkistalouden työllistävyydestä väärinä. Animalia käyttää lukuja, jotka ovat sellaisinaan peräisin Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskuksen (MTT) raportista Turkistilojen talous ja alan merkitys sekä tulevaisuuden näkymät Suomessa, 2008. Kyseinen raportti on käsityksemme mukaan ajantasaisin selvitys, jossa perehdytään turkisalan taloudellisiin vaikutuksiin Suomessa.

MTT:n selvityksessä todetaan, että turkistila työllistää 2000-luvulla keskimäärin 0,7 henkilöä per yritys. 1990-luvulla luku oli hieman korkeampi.

Emme väitä, että luku sisältäisi myös välillisen työllistävyyden. Suurimmalle osalle turkistarhaajista turkistarhaus on MTT:n selvityksen mukaan sivuelinkeino.

Kyseisessä MTT:n raportissa työllisyyslukujen alkuperä on selkeästi perusteltu. Sen sijaan turkisala ja Haarahiltunen käyttävät lausunnoissaan huomattavasti suuremmilta näyttäviä lukuja, joiden laskemistapaa ei ole avoimesti saatavilla. Kritisoimalla järjestöjen käyttämiä työllisyyslukuja Haarahiltunen kritisoi samalla MTT:n työn laatua ja luotettavuutta.

Haarahiltunen esittää myös muita väitteitä, jotka on syytä korjata.

Turkistuotantoa ajetaan alas myös sellaisissa maissa, joissa ala on taloudellisesti merkityksellinen. Viimeisimpänä esimerkkinä Hollannin parlamentti pääsi heinäkuussa sopuun minkkitarhauksen lopettamisesta ja sen kompensaatiomekanismeista. Hollannissa tarhataan enemmän minkkejä kuin turkiseläimiä tarhataan kokonaisuudessaan Suomessa.

Turkistarhojen aiheuttamat eläinten hyvinvointiongelmat ovat kiistämättömiä. Haarahiltusen mainitsema stereotyyppinen käyttäytyminen on vain yksi oire heikoista olosuhteista ja eläimen sopeutumattomuudesta pieniin häkkeihin.

Suomessa turkiseläinten pidolle asetetut eläinsuojeluvaatimukset ovat huomattavasti löysempiä kuin esimerkiksi muissa Pohjoismaissa. Siitä huolimatta Eviran julkaisemien tietojen mukaan viime vuosina yli puolet tarkastetuista turkistarhoista on rikkonut eläinsuojelulain vaatimuksia.

Ympäristöargumenteista kirjoittaja unohti mainita, että turkiksen hiilijalanjälki on turkisalan teettämän selvityksen mukaan vertailumateriaaleja huomattavasti korkeampi myös käyttöikään suhteutettuna.

On tosiasia, että turkisala tuo Suomelle vientituloja ja alan lopettaminen veisi työpaikkoja. Eettisesti kestämättömän elinkeinon ylläpitämistä ei kuitenkaan voida perustella vain taloudellisin syin.

Yhteiskunta, joka perustaa arvonsa ainoastaan rahaan, ei ole nykyaikaa.

Esitämme turkistarhauksen lopettamista siirtymäajalla tarhaajien uudelleen työllistymistä tukien.

Kati Pulli
Eläinlääketieteen lisensiaatti
vt. toiminnanjohtaja
Eläinsuojeluliitto Animalia ry

Sipilällä oikea suunta

Suomen Keskusta on Sipilän johdolla tekemässä paradigmaattista muutosta puolueessa. Tämä on nähtävä hyvänä kehityksenä sikäli kun ollaan kääntymässä vuorineuvosten ja suurteollisuuden palvomisesta kansantalouden kohentamiseen.

Tarvitsemme toden totta taloutta, joka on paikallisuuteen sitoutunut ja perustuva eikä sitä voida viedä Kiinaan. Samoin tuotannontekijöiden kustannuksiin ja riittävyyteen tulee kiinnittää suurta huomiota.

Puheenjohtaja Sipilä voisi vielä rohkeammin liputtaa hajautetun energiatuotannon puolesta ja lähteä haastamaan edellisen kauden ongelmia, jotka mitä ilmeisimmin johtuivat suurteollisuuden sanelemista ehdoista.

Kuten Sipilä toteaa – meillä on tekniikka olemassa bioenergian tuotannon lisäämiseksi. Tarvittava valtiovallan ohjaus puuttuu. Meillä olisi ehdottomasti muutettava tariffi- eli takuuhintakäytäntöämme niin, että myös pienet voimalaitokset voisivat myydä ylimääräistä sähköä valtakunnan verkkoon.

Puun polttaminen on keskusteluissa saatu kuulostamaan lähinnä riistolta. Mutta eihän se sitä ole!

Pienelle kansantaloudellemme on tärkeää, että tuotantokustannuksiimme ei lisätä enää yhtään mitään, ja että saamme energiamme edullisesti. Tällä hetkellä tilanne on heikohko, esimerkiksi sähkön tuotannossa tuottaja, siirtäjä ja hallinnoija vetävät kulut välistä ja tuote muuttuu ostajalle kalliiksi. Siis myös tuotannon tekijänä.

Paikallisesti tuotettuna energia tukee paikallistaloutta ja sitä kautta kansantaloutta, tätä perussuomalaiset ovat omassa maaseutupoliittisessa ohjelmassaan halunneet tuoda esille.

Ydinvoimakysymys ei edes tule akuutiksi enää, jos vain teemme strategisesti oikein. Itävallassa strategian muutos johti siihen, että jo rakennettu ydinvoimala jätettiin käyttöön ottamatta, kun paikallinen bioenergian tuotanto saatiin käyntiin toden teolla. Samalla he toteuttivat kaksisataatuhatta uutta paikallista työpaikkaa tällä strategialla.

Logistiset yhteydet ovat tuotannon tekijä, jota ei voi viedä ulkomaille. Tie- ja ratahankkeet tukevat paikallis- ja aluetalouksia, joita pitkin mm. metsien energiapuu saadaan hyödynnettyä.

Koulutus on myös avainasemassa ratkottaessa kansantalouden tulevaisuutta. Siinä mielessä kokoomuspoliitikkojen kannanotot Lapin yliopiston tilasta ovat alueitten vahvuuksien kehittämisen kannalta todella huolestuttavia ja tuomittavia.

Perussuomalaisen eduskuntaryhmän maa- ja metsätalousvaliokunnan jäsenet
Lauri Heikkilä, vpj.
Reijo Tossavainen
Pirkko Mattila

Lukijalta-osasto

- Lukijalta-kirjoitukset voi toimittaa Maaseudun Tulevaisuuden toimitukseen postitse, sähköpostitse, faksilla tai tekstiviestillä.
- Toimituksen osoite on Maaseudun Tulevaisuus, PL 440, 00101 Helsinki. Faksinumero toimitukseen on (09) 694 3717. Kuoreen tai faksiin merkintä ”Lukijalta”. Sähköpostitse kirjeet lähetetään osoitteeseen *lukijalta@maaseuduntulevaisuus.fi*

Pienellä liikkeelle

Sipilä vois ensalkuun palkata 20 uutta lomittajaa. Lupaa vasta sen jälkeen ne 200 000 biotyöpaikkaa.
Vuosilomaa odottava

Oikeaa tietoa!

Hyvä kirjoitus Veikko Salolta (MT 23.7.)! Olisitte vielä kirjoittanut petovahingoista ja viranomaistoiminnasta eli Eviran päättömyydestä.
Ei nimimerkkiä

Ongelmajäte?

Varma tieto: Hevosen ja lehmän lanta on eilen syötyä ruohoa. **Ei nimimerkkiä**

Ei ollut ivaa

Kiitos Kontrolle hyvästä jutusta. Lukija huomasi pikkuvirheen. Ei kärpäsestä tehdä härkästä.
Terveisiä saaristomaisemista

Uusi Tiedonantaja?

MT, on kuin ennen oli Tiedonantaja lehti. Asioita katsotaan vain yhdeltä kantilta. Kannattaisiko katsoa asioita laajemminkin? **Putkinäkö**

Ahkeruutta, ei rahaa

Maatilan siisti ympäristö tarttee vain ahkeran käsiparin, ei metsärahoja. Epäsiisti ympäristö on laiskan monumentti.
Ei nimimerkkiä

Reformi tarpeen

Maareformilla on ollut maassamme positiivinen vaikutus köyhyyteen. Olisiko ”osakkeita työtä vastaan” tämän suuruuden ajan reformi!?
Jaettu vauraus

Miksei neuvota?

Poteeko emännät jotain mielisairautta, kun ei voi uutta lomittajaa neuvoa? Ja sitten haukutaan, kun ei osaa tehä niinkun akka haluaa. Oma asemako uhattuna?
Ei nimimerkkiä

Maisemat kuntoon

Paljon näkee avo-oja peltoja ja ränsistyneitä latoja ja kivirauniota pellolla.
Olis paljon tehtävää

Muutakin työtä riittää

Juu, meillä ainakin menisi tila nurin, jos pelkästään nöyränä kotia ja lapsia hoitelisin (MT 16.7). Ei ehkä ihan nykyaikaa se värssy... **Ei nimimerkkiä**

Viinasen oja

Eikö turvemiehet kestä katsoa I. Viinasen kuvaamaa ojaa? Entä mummon paskat? Vertaus Lehtomäki. j.k. Kuka se Sipilä on? **Ei nimimerkkiä**

Rahaa palaa

Politikkojen vallankäyttö, vai raha, mikä aiheuttaa tällaisen tuhlauksen EU:n etelävaltioille? Muistetaan seuraavissa vaaleissa. **Ei nimimerkkiä**

Kaupungin kiireet

Kaupunkilaista on alettu nimitellä kiireiseksi. Ja onkin kiire! Vaikkapa lentokentälle. On matka Thaimaahan, sukeltelemaan. **A. S.**

Loma auttaisi

Kela korvaamaan uupuneille 6kk:n loman luontoon, eräopas ja terapeutti mukaan! Olisi ennaltaehkäisevää, eikä tule perhesurmia!
Eikä turhaa lääkitystä!

Maksun puolella

Tällä kustannustasolla me maksamme siitä ilosta että saamme tuottaa ruokaa. Maitoonkin pitäisi saada 10% lisää.
Missä nosto viipyy?

VIERASKOLUMNI

Itämeri ja media

Helsingin Sanomat kirjoitti taannoin väärää tietoa BSAG-säätiöstämme. Virheitä oli siinä määrin, että jouduin rustaamaan vastineoikaisun. Yritin selventää ympäristö- ja Itämeri-työn monisyistä luonnetta ja korjata toimittajan käsitystä, että vain mitattava työ olisi järkevää ja että vain sillä saisi vastinetta rahalle.

Usein se ”mitattava” on työ elintärkeän ja paljon vaikeamman kilometrityön viimeinen metri. On tietysti ymmärrettävää, että kunnialle löytyy lopussa aina ottajia. Tekijöitä löytyy, kun on aika asettaa kirsikka kakun päälle.

Sivusin oikaisussa lyhyesti viestintää toteamalla, että voisimme viestiä esimerkiksi maataloushankkeemme tavoitteena olevan vähentää 50 prosenttia koko Suomen ja myöhemmin koko EU:n Itämeri-päästöistä. Vaikka se tällä hetkellä on sitä lähes näkymätöntä, olennaisen tärkeää ja sitkeyttä vaativaa vääntöä niin ruohonjuuritasolla kuin politiikassakin.

Ajattelin lukijan ymmärtävän sanomani sitä sanomattakin: että vaikka se olisi nasevaa, olisi se myös itsekeskeistä edes vihjata, että suomalainen säätiö pystyisi missään asiassa itse ja yksin vähentämään päästöjä. Ei nimittäin pysty, vaikka miten kovat tavoitteet lyötäisiin lukkoon. Kussakin hankkeessa on edeltävää ja rinnakkaista yhteistyötä tekemässä suuri joukko muitakin. Säätiöt voivat vaan nopeuttaa muiden työtä. Niin mekin teemme.

Viestinnän mukana tulee vastuu. Valitettavasti joskus pesuveden mukana saattaa mennä maltti. Nasevan viestinnän tuloksekkuus voi houkuttaa, ja mediassa tuntuu menevän läpi viesti sitä paremmin, mitä selkeämmin asia on ilmaistu numeroissa, grammoissa tai prosenteissa. Komeasti ilmoitettu tavoitetonnimäärä riittää.

Tällä perusteella konkreettisen Itämerityön ylivoimainen kuningas on Kemira, joka on poistanut liiketoimillaan kymmeniä ellei satoja tuhansia tonneja fosforia. Viisaasti he eivät kuitenkaan julista tekevänsä puhdistustyötä yksin.

Tehokas viestintä on ilman muuta hyvä asia ja palvelee niin lukijoita kuin päättäjiäkin. Siinä on kuitenkin vaarana, että joku luulee monimutkaisten asioiden olevan yksinkertaisia. Jos olen jotain harhaluuloa saanut oikaista Itämerityössä niin alan toimijoille kuin toimittajillekin, se on se, että ympäristötyössä tulosta syntyisi nopeasti kun joku vaan ryhtyy hommiin ja asettaa tavoitteet kohdalleen.

Yksinkertainen sisälukutaidon ohje ympäristötyöhön voisi olla: hälytyskellojen pitäisi kilkattaa, kun joku väittää tekevänsä suuria tekoja yksin eikä mainitse muita tahoja kuin ohimennen, jos ollenkaan.

Miten kävi vastineen kanssa Helsingin Sanomiin? Vastine julkaistiin, ja nostona komeili keskellä: ”Tavoitteenamme on vähentää 50 prosenttia Suomen Itämeri-päästöistä.”

ILKKA HERLIN on filosofian tohtori ja Elävä Itämeri -säätiön hallituksen puheenjohtaja.
ilkka.herlin@cargotec.com

HUIDUNPERÄ

Olympiakisat alkaneet

Olympiakisat Lontoossa ovat alkaneet ja Suomen joukkue osallistuu niihin 55 urheilijallaan. Naisia on heistä noin puolet eli 26.

On kulunut täydet kuusi vuosikymmentä siitä, kun ensimmäinen naisemme, Sylvi Saimo, sittemmin kansanedustaja, osallistui Helsingin olympialaisiin ja meloi Suomelle kultamitalin.

Huidunperällä toteamme, että Olympiakisat merkitsivät meille ennen melkoista kansallista juhlaa. Ne nostivat kotoista, kansallista itsetuntoamme.

Syytä juhliin oli, sillä olympiavoitoillaan pieni, pohjoinen maa pystyi näkyvästi nostamaan tunnettuuttaan maailman silmissä.

Nyt on ajankohtaista juhlia ja arvostaa urheiluamme. On nimittäin kulunut täydet sata vuotta siitä, kun Suomi kolmannen kerran osallistui O-kisoihin lähinaapurissaan Tukholmassa ja saavutti ensi kerran melkoiset tulokset.

Lyhyen matkan vuoksi kisoihin osallistui 204 urheilijaamme.

Siihenastiset vaatimattomat vuosien 1906 ja 1908 mitalisaaliit kasvoivat nyt 26 mitaliin. Kultamitaleja niistä oli yhdeksän.

Olympiakisat saivat aikaan kansallinen innostuksen ja urheilijoittemme aktiivisuuden maamme tunnetuksi tekemiseen. Suomi pääsi kisoissa kolmanneksi Yhdysvaltain ja kisojen isäntämaan Ruotsin rinnalle.

Etenkin juoksut ja paini ovat meillä menestyneet. Suuri uranuurtajamme, 1889 Kuopiossa syntynyt Hannes Kolehmainen, voitti Tukholmassa kultamitalit 10 000 ja 5 000 metrin juoksuissa maailmanennätystuloksin ja vielä 8 000 metrin murtomaajuoksun.

Painissakin Suomi menestyi kilpailujen parhaana. Alan kultamitalisteja olivat Kaarlo Koskelo, Eemil Väre ja Yrjö Saarela.

Hannes Kolehmainen sitten jatkoi vuoden 1920 O-kisoissa Antwerpenissa voittamalla Suomelle edelleen kultaa ja tekemällä maailmaennätyksiä.

Nyt Suomi osallistui jo kymmeneen eri lajiin, joista juoksuja oli neljä. Mitalisaaliimme nousi 35:een, joista kultamitaleja oli viisi. Suomi ja Yhdysvallat todettiin nyt osallistujina tasapäisiksi! Painissa Suomi oli edelleen kisojen paras maa.

Mitalien määrä kasvoi 1924 Pariisin kisoissa 37:een. Tällöin 23-vuotias Paavo Nurmi oli aloittanut kansainvälisen uransa voittamalla 10 000 metrin, murtomaa- ja joukkuejuoksut.

Hannes Kolehmainen toi maratonin kultamitalin Suomelle.

Kun painissakin saatiin kuusi ensi tilaa, suomalaisten saamien kultamitalien määrä nousi 40:een.

Varttuneet turkulaiset muistavat lapsuusvuosiltaan, miten riemulla kotikaupunki juhli omaa poikaansa Paavo Nurmea ja muu Suomi omia voittajiaan.

Tilastot sitten osoittivat, että 1960-luvun alussa kansainvälinen urheilumenestyksemme juoksumitaleineen alkoi oleellisesti vähetä. Olympiamitaliemme yhteismäärä laski 1970-luvulla alle kymmenen.

Onnekasta on ollut, että Kolehmaisen, Nurmen ja Ritolan jälkeen nimekkäitä huippujuoksijoita meillä on sittemmin jatkossa ollut. Heitä ovat olleet Volmari Iso-Hollo, Kaarlo Tuominen, Lauri Lehtinen, Gunnar Höckert, Ilmari Salminen, Martti Vainio, Kaarlo Maaninka, nelinkertainen olympiavoittaja Lasse Virén...

Komea ja aktiivinen on siten ollut varsinkin juoksijoittemme ja painijoittemme sarja. Suomi on viety maailmakartalle innolla ja tarmolla!

Seurataanpa, miten käy O-kisoissa tällä kertaa!

HEIKINTYTÄR